

Truyện Kiều

Nguyễn Du

Trăm năm trong cõi người ta, Chữ tài chữ mệnh khéo là ghét nhau. Trải qua một cuộc bể dâu, Những điều trông thấy mà đau đớn lòng. Lạ gì bỉ sắc tư phong, Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen. Cảo thơm lần giở trước đèn, Phong tình có lục còn truyền sử xanh. Rằng năm Gia Tĩnh triều Minh, Bốn phương phẳng lặng, hai kinh vững vàng. Có nhà viên ngoại họ Vương, Gia tư nghĩ cũng thường thường bực trung. Một trai con thứ rất lòng, Vương Quan là chữ, nổi dòng nho gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai cốt cách, tuyết tinh thần, Một người một vẻ, mười phân vẹn mười. Vân xem trang trọng khác vời, Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang. Hoa cười ngọc thốt đoan trang, Mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da. Kiều càng sắc sảo, mặn mà, So bề tài, sắc, lại là phần hơn. Làn thu thủy, nét xuân sơn, Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh. Một, hai nghiêng nước nghiêng thành, Sắc đành đòi một, tài đành họa hai. Thông minh vốn sẵn tư trời, Pha nghề thi họa, đủ mùi ca ngâm. Cung thương lầu bậc ngũ âm, Nghề riêng ăn đứt Hồ cầm một trương. Khúc nhà tay lựa nên chương, Một thiên bạc mệnh, lại càng nảo nhân. Phong lưu rất mực hồng quần, Xuân xanh sắp xỉ tới tuần cập kê. Êm đềm trướng rủ màn che, Tường đông ong bướm đi về mặc ai. Ngày xuân con én đưa thoi, Thiều quang chín chục đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời, Cành lê trắng điểm một vài bông hoa. Thanh minh trong tiết tháng ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh. Gần xa nô nức yến anh, Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân. Dập dìu tài tử, giai nhân, Ngựa xe như nước áo quần như nêm. Ngổn ngang gò đồng kéo lên, Thoi vàng vó rắc tro tiền giấy bay. Tà tà bóng ngả về tây, Chị em thơ thẩn dan

tay ra về. Bước dần theo ngọn tiểu khê, Lần xem phong cảnh có bề thanh thanh. Nao nao dòng nước uốn quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối ghềnh bắc ngang.

Sè sè nấm đất bên đàng, Dầu dàu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh. Rằng: Sao trong tiết thanh minh, Mà đây hương khói vắng tanh thế mà? Vương Quan mới dẫn gần xa: Đạm Tiên nàng ấy xưa là ca nhi. Nổi danh tài sắc một thì, Xôn xao ngoài cửa hiềm gì yến anh. Kiếp hồng nhan có mong manh, Nửa chừng xuân thoát gẫy cành thiên hương. Có người khách ở viễn phương, Xa nghe cũng nức tiếng nàng tìm chơi. Thuyền tình vừa ghé tới nơi, Thì đà trâm gãy bình rơi bao giờ. Buồng không lạnh ngắt như tờ, Dấu xe ngựa đã rêu lờ mờ xanh. Khóc than khôn xiết sự tình, Khéo vô duyên ấy là mình với ta.

Đã không duyên trước chằng mà, Thì chi chút ước gọi là duyên sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi nông một nắm mặc dầu cỏ hoa. Trái bao thỏ lặn ác tà, Ấy mờ vô chủ, ai mà viếng thăm! Lòng đau sấn mối thương tâm, Thoắt nghe Kiều đã đầm đầm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời rằng bạc mệnh cũng là lời chung. Phũ phàng chi bấy hoá công, Ngày xanh mòn mỏi má hồng phôi pha. Sống làm vợ khắp người ta, Khéo thay thác xuống làm ma không chồng. Nào người phượng chạ loan chung, 90.. Nào người tích lục tham hồng là ai? đã không kẻ đoái người hoài, Sẵn đây ta kiếm một vài nén hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa là người dưới tuổi vàng biết cho. Lầm rầm khẩn khứa nhỏ to, Sụp ngồi vài gập trước mở bước ra. Một vùng cỏ ấy bóng tà, Gió hiu hiu thổi một vài bông lau. Rút trâm sẵn giắt mái đầu, Vạch da cây vịnh bốn câu ba vắn. Lại càng mê mẩn tâm thần Lại càng đứng lặng tần ngần chẳng ra. Lại càng ủ dột nét hoa, Sầu tuôn đứt nối, châu sa vắn dài. Vân rằng: Chị cũng nực cười, Khéo

dư nước mắt khóc người đời xưa. Rằng: Hồng nhan tự thuở xưa, Cái điều bạc mệnh có chừa ai đâu? Nổi niềm tưởng đến mà đau, Thấy người nằm đó biết sau thế nào? Quan rằng: Chị nói hay sao, Một lời là một vận vào khó nghe. ở đây âm khí nặng nề, Bóng chiều đã ngả đậm về còn xa. Kiều rằng: Những đấng tài hoa, Thác là thể phách, còn là tinh anh, Dễ hay tình lại gặp tình, Chờ xem ắt thấy hiển linh bây giờ.

Một lời nói chưa kịp thưa, Phút đầu trận gió cuốn cờ đến ngay. ào ào đổ lộc rung cây, ở trong đường có hương bay ít nhiều. Đè chừng ngọn gió lần theo, Dầu giầy từng bước in rêu rành rành. Mắt nhìn ai nấy đều kinh, Nàng rằng: Này thực tình thành chẳng xa. Hữu tình ta lại gặp ta, Chớ nề u hiển mới là chị em. Đã lòng hiển hiện cho xem, Tạ lòng nàng lại nổi thêm vài lời. Lòng thơ lai láng bồi hồi, Gốc cây lại vạch một bài cổ thi. Dừng dằng nửa ở nửa về, Nhạc vàng đầu đã tiếng nghe gần gần.

Trông chừng thấy một văn nhân, Lông buông tay khấu bước lần dặm băng. để huê lung túi gió trắng, Sau chân theo một vài thằng con con. Tuyết in sắc ngựa câu giòn, 140.. Cỏ pha màu áo nhuộm non da trời. Nẻo xa mới tỏ mặt người, Khách đà xuống ngựa tới nơi tự tình.

Hài văn lần bước dặm xanh, Một vùng như thể cây quỳnh cành dao. Chàng Vương quen mặt ra chào, Hai Kiều e lệ nép vào dưới hoa. Nguyên người quanh quất đầu xa, Họ Kim tên Trọng vốn nhà trâm anh. Nền phú hậu, bạc tài danh, chương nét dốt, thông minh tính trời. Phong tư tài mạo tốt vời, Vào trong phong nhã, ra ngoài hào hoa.

Chung quanh vẫn đất nước nhà, Với Vương Quan trước vẫn là đồng thân. Vẫn nghe thơm nức hương lân, Một nền đồng